"Ні, мамо, не можи" нелюба любить!
Нещасная доля із нелюбом жить.
Ох, тяжко, ох, важко з инм річ розмовляти!
Хай лучче я буду ввесь вік дівовати!"

— Хіба ж ти не бачиш, яка я стара?
Мені в домовину лягати пора.
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна, сиротою!

А в світі якеє життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнать під землею як горлиця стану.

"О мамо, голубко, не пдач, ие ридай.
Готуй рушники і хустки вишивай.
Нехай за нелюбом я щастя утрачу;
Ти будеш весела, одна я заплачу!"

Ген там, на могилі, хрест божий стоїть,
Під ним радо й вечір матуся квилить;
"О боже мій-милий! що я наробила!
Дочку, як схотіла, із світа згубила!"
1840